

Sju mycket wackra

Kärleks- och andra Wisor.

Den Första:

En ung Soldats helsning från lägret till sin Kæna:
 Wid månans sten, som spridde silfwrets glans, m. m.

Den Andra:

Om faran för unga flickor att gå på hal is:
 När isens bädd på böljan är lagd, m. m.

Den Tredje:

I naturen hwilken lydlig frid, m. m.

Den Fjerde:

Glad smyckar sig hela naturen, m. m.

Den Femte:

Gritt må andra i sin swett, m. m.

Den Sjette:

Kuno! trogen systerkärlek, m. m.

Den Sjunde:

Unglingen med friska kinder, m. m.

S E D E R H O L M.

Tryckt i Wennlundskä Boktryckeriet, 1826.

I

Wid månans sten, som spridde silfverets glans
kring tälten, samlade för nya strider,
en ung Soldat stod lutad mot sin lans
och sjöng, wid minnet af förflutna tider:
"Gå milda flågt och sången bår,
"att den min fosterbygd må hinna,
"och hwissta, att jag wakar här -
"för åran och min ålskarinna!"

Åf mången wakt-elb lågren lystes opp,
och fienden till striden syntes färdig;
den unge Krigarn sjöng, med mod och hopp
att bli sitt namn och sina fäder wärdig:
"Glyg milda flågt och sången bår
"att den min fosterbygd må hinna,
"och hwissta, att jag wakar här
"för åran och min ålskarinna."

"I stridens larm förwårfras segrens frans
"och morgondagen fallar öf till striden.
"Men om jag stupa fall bredwid min lans,
"länge från det hem, som wäntar mig med
friden,

"må då den sista suck jag drar,
 "af wåstan förd, min hembygd hinna,
 "och wittna att jag trogen war
 "min ära och min älskarinna."

II.

När isens bådd på böljan är lagd,
 då måga dig, tjugande Lärna!
 djerst ut på djupet, war ej försagd;
 ty kärleken skyddar din bragd,
 och han styr sådan så gerna.
 Men om wåren likwål
 du till fruktan har stål:
 när en Yngling syns dig nalka,
 och handen dig ger,
 och till dansen dig ber.
 Min Annette,
 min Lisette,
 i en wals inte als,
 inte måga dig als,
 i en wals inte als, inte als!
 Mer wådligt ofta det befanns
 i grås än på isen att halka;
 Åt huru swårt syns mig att med sans
 jemwigten behålla i dans. :,:

När på en is, i skyndande lopp,
 en flicka helt glättigt ses strida;
 Om då hon gör ett mislyckadt hopp,
 hon stiger straxt åter opp;
 af sitt fall hon ej kan lida;
 men på gråsets bådd
 hon i dans lätt blir rådd,
 der kan faran snart sig nalka,
 och flickan knappt ej
 ur sitt fall reser sej. —
 Min Annette,
 min Lisette :,:

Gör isen, Gubbe! fruktan ej bår;
 din hustru far fram der så warligt,
 ty kärleken är stelfrusen der,
 men annars han djerstware är;
 i lunden kan det bli farligt!
 Gör en man hwad beswår,
 när hans fru bruka plår,
 att ibland i dansen halka;
 af fallet kan han
 lida sjelf stackars man!
 Min Annette,
 min Lisette :,:

III.

I naturen hwilken lycklig frid!
 Westan andas, drufwan tårar gjuter.
 Ware helsad, Wår! du sälla tid!
 Ren i hoppet sommarns fröjd jag njuter.

Lifligt stjuter opp ur jordens stöt
 stjellen, der den spåda liljan knoppas;
 sjuklig! glöm den tid då Bore röt,
 andas helsan åter, le och hoppas.

Och du lycklige, som ingen gång
 sorgens eller mödans tyngd måst bära,
 hör den fria lärkans glada sång,
 kungör du, lif henne, Skaparns åra.

Var en upplyst, sann och wärdig tolt
 af det sköna, wisa i naturen. —
 Är du icke mer än skogens folk?
 Wår du icke namn af kung för djuren?

Skåda blommans ofskuld och behag
 för'n hon, mognad, dörr i ångens stöte.
 Ungling! lär af henne nyttans lag,
 innan sorgen hastar till ditt möte.

Wintern flygtar, lif en sorglig dröm,
 då naturen ur sin linda waknar.

Lifwets wår den flyr, med tidens ström,
 lif en wån, — man gråter ej, men saknar.

Och du, åldrige! som föllt ditt lopp,
 gläds åt wåren, gläds åt solens strimmo
 Wet, att så odödlighetens hopp
 klarna skall ur ewighetens dimma.

Ej skall på din morgon, ewigt ny,
 några fulna astonwindar följa,
 någon stormig höstnatts mörka sky
 stjernans rymder för ditt öga dölja.

IV.

Glad smyckar sig hela naturen:
 Maj firar sin födelsekund;
 och Flora, på wårwindar buren,
 sitt blomsterhorn tömmer i lund.
 Pryd, flicka, ditt menlösa stöte!
 njut strålände liljan så glad!
 snart falla dess herrliga blad
 wid stormarnas möte.

Njut menlös din wårdag, o tårna!
 snart höstwinden öfwer dig går:

och spar åt din ålderdom gerna
 en blygsam bukett från din vår;
 än manar han hjertat att njuta
 den pulblösa, glättiga dans,
 och gracernas nysödda frans
 fring tinningen sluta.

Nu helsar från grönsfande lunder
 dig sistän i doftande lind:
 nu upprinna rosornas under
 på en gång ur ångar och kind;
 sympatiskt med dig de förbida
 de plockande herdarnes hand:
 din lott, att i kärlekens band
 förtjusas och lida.

Se upp emot kullen! — der prälar
 en blomma med bländande samn:
 hwart blad uti morgonens strålar
 är tecknad med skönhetens namn.
 Gif lust åt ditt flygtiga sinne,
 och hemför dess prast i ditt tjall!
 Bedragna! du njuter i qväll
 blott skönhetens minne.

Begär ej det ystliga sköna!
 ditt anletes dyrkade hy,
 som blomman, och frosten skall röna
 af höstqvällens kyliga sty;

hwi härmar du fallande liljan?
 dess snara förvandling du sett;
 Byt fågring mot tankarnas wett
 och skönhet i wiljan!

Som sällsynt der borrtä man söker
 en ros, som på utmarkens sand
 sin stängel bland näslorna kröker:
 du rör den, och — sårar din hand.
 Ur stötet, som gnistrande stjernor,
 uppspritta de uddhwassa frö:
 för ångan dess grannblommor dö,
 som twinande tårnor.

Känn slagten, satiriska flicka!
 du kan icke älskas, min wän!
 Wäl winner du priset bland qwicka;
 men, wann du ett hjerta wäl än? —
 War länge ett ämne för sjäset:
 sprid eld i elektriska stämt!
 men — wet, att man fruktar dig jemt,
 som ormen i gräset.

Men, ståda längst bort uti lunden
 den lilla, så blygsam och tåck,
 som sprider, den nattliga stunden,
 sin doft wid en sorlande bäck!
 Sin barm hon för dagstrålen sluter;
 men låter i dunklet den opp:

Så godheten glädje och hopp
bland sorgerna gjuter.

Wälj du denna misfända blomma,
som enslig i dalen der står,
och le mot de öden, som komma,
och förj ej en flyende vår!
Låt Honhetens altare brinna,
låt qwickheten höja sin röst:
med godhet i känslofullt bröst
du aktning skall vinna.

V.

Fritt må andra, i sin swett,
tråla sig till guld och wett, —
roligt mina timmar hwälswa:
jag ej sjästar med min dag:
klockan tie wäckes jag,
och är waken klockan elfwa.

Efter frukost, klockan tolf,
nöter jag en stund mitt golf,
synar stöflor, mönstrar kläder;
half till tu i kapprock står,
och på embetsrummet går,
om det ej är rustigt wäder.

Stannar der till klockan tu,
fast jag aldrig tog ännu
hwarken pennan eller ordet;
trampar nya bron ett qwart;
samlar nytt, och styr min fart
till det tunga middagsbordet.

Sitter qwar till klockan sex,
raglar upp, i soffan sträcks,
får likören, söker hatten,
köper avantscen-biljett,
att, i stymning och reträtt,
smälta stinkan, börja natten.

Blir mig astone för lång,
mellanåt jag någon gång
i en wira-tur arbetar;
passar grundligt, blandar fort,
läser fermt i grannens fort,
skrifwer flitigt upp hans betar.

Klockan nie på supén,
derifrån, wid lyktans sten,
klockan elfwa hem till huset;
klockan tolf, wid brandwaksrop,
drar jag säng-gardin ihop,
och förhända släcker ljuset.

Skj, min wån, ett werksamt lif,
 ty att hålla sig passif
 fann jag alltid wara rättast;
 mycket görs på jordens ring,
 men att göra ingenting
 både klofast är och — lättast.

VI.

"Runo! trogen systerfårlek
 helgar jag åt dig:
 fordra ingen annan fårlek,
 ty det smärtar mig.
 lugnt wi räddas må, som wänner,
 lugnt wi stillas må!
 Låren, som ditt äga bränner,
 kan jag ej förstå."

Stum den starke lös sig rycker,
 ser åt ljusets höjd,
 håstigt mot sitt bröst han trycker
 än en gång sin fröjd;
 swingar sig på hingsten, traswar
 till sitt Schweitzarhem,
 far med kämpar, kors och glaswar
 åt Jerusalem.

Stora bragder snart föröfwas
 i de tappas färd,
 blodig mellan skaror pröfwas
 flammen af hans swärd,
 Toggenborgarns namn förföljer
 hwarje Musulman;
 men det qual, hans pansar böljer,
 dock ej läkas kan.

Så ett år han bär sin möda,
 mer han ej förmår;
 lugnet hwilar hos de döda,
 döden flyr hans spår.
 Skeppet winkar, watten strömma,
 spånd är seglens drägt:
 der han andas, will han tömma
 lustens sista fläkt.

Och wid hennes stottsport, sakta,
 klappar wandrarn på;
 äck! från dem, som borgen wakta,
 mulet swaras då:
 "hon, som här ni önskar finna,
 bär nu dokets skrud,
 just i går wår herrskarinna
 blef Görsonarns brud."

Då för alltid han förlåter
 sina fäders dal,

ser sin stridshäst mer ej åter;
 ej sin wapensal:
 flåttar ner från Toggenborgen,
 ofönd öfverallt;
 fåpan gömmer, svart som sorgen,
 ynglingens gestalt.

Och en hydda syns han bygga
 fjerran i den trakt,
 der på höjden lindar stygga
 klostrets hemsta prakt:
 wäntande, från solens ljusning
 tills att månan sten,
 fylla bön i ögats tjusning,
 satt han der allen.

Såg åt fönstret upp, på Tellen;
 såg, i timmars lopp;
 tills det klang, i sena qvällen,
 öppnadt för hans hopp:
 tills den dyrkade sig röjde,
 tills den Huldass bild
 der mot dalen ner sig böjde,
 helig, englamild.

Och så gick han glad till hvila,
 lätt och ljuf war den;
 nörd, att snart från bädden ila
 till en dag igen.

Och så satt han, såg åt Tellen; —
 månet är förlopp, —
 stum, tills fönstret klang i qvällen;
 öppnadt för hans hopp:

Tills den dyrkade sig röjde,
 tills den huldass bild
 der mot dalen ner sig böjde,
 helig, englamild.

Så, ett lif, han wid sin lilla
 dörr en morgon låg;
 upp åt fönstret än hans stilla:
 bleka anlet såg.

VII.

Ynglingen med friska kinder,
 bruna lockar, ögon blå,
 warsamt, men dock utan hinder,
 vågar flickan se derpå.

Se digt, som det flår en flicka;
 flår man då sitt öga ner,
 att förstulet uppåt blicka,
 när ej goßen mer det ser.

Fast man tittar än så warligt,
mötas blickarne ibland.

Nå det är ju iute farligt,
om man rodnar lite grand!

Ordet sig med blicken parar,
hjertat talar högt också.

Göfen suckar; flickan svarar;
snart ett par blir af de två.

Några veckor gå till ånda,
och då står vår bröllopsdag.
Är ej bruden tåf kanhända?
Liksom göfen, hoppas jag?

